

Aar har en betydelig Indtægt, og som ved at økonomisere paa rimelig Maade vilde være i Stand til at hjælpe sig selv gennem Vanskelighederne. Det hele Problem er, som sagt, et yderst vanskeligt Problem, fordi det mindre er Loven, der er noget i Vejen med, end det er den Maade, hvorpaa den bringes til Udførelse ud over Landet, og her glæder det mig, naar Opfattelser som dem, det ærede Medlem Hr. Bindslev her har fremsat, fremføres i denne Sal, idet jeg dog maaske kan have Haab om, at det vil have nogen Værdi for Hjælpekassebestyrelser ude i Landet, som vil en Forvaltning svarende til den, som har været Hensigten med Hjælpekasseloven; at de kan henvisse til, at saadanne Opfattelser kommer frem paa Rigsdagen.

Det ærede Medlem Hr. J. Jacobsen mente, at man skulde skride til endeligt at fastsætte Statsbidraget til 750 000 Kr. Ja, det vilde der vel ikke være noget afgørende i Vejen for. Jeg haaber ikke, at det Pristal, vi er naaet ned paa, skulde være det endelige, men jeg tror, at det vil tage Tid at naa synderlig længere ned, ned til det Niveau, vi maa ned paa, hvis det skal komme til at gaa os økonomisk og produktionsmæssigt vel i den kommende Tid. Og selv om dette Pristal jo dog ligger adskillige Points under det, vi nu er naaet til, vil det dog ikke, synes det mig, have saa afgørende Indflydelse paa det Omraade, vi her beskæftiger os med, at det i og for sig vilde være en Hindring for, at man vilde kunne endeligt fastsætte Statsydelsen til det her foreslaaede Beløb, $\frac{3}{4}$ Mill. Kr. Hvis der derfor fra det ærede Medlem fremkommer Ændringsforslag om en saadan endelig Fastsættelse, saa skal det ikke støde paa Vanskeligheder fra min Side. Jeg vilde gerne se, om det ærede Medlem kunde vinde fornøden Tilslutning til et saadant Forslags Gennemførelse, saaledes at Rigsdagen kunde blive fri for aarlig at beskæftige sig med denne Lovgivning.

J. Jacobsen: Jeg er ganske enig med den højtærede Minister i, at naar det ærede Medlem Hr. Hækkerup saa stærkt understregede, at Trangen til Hjælpekassehjælpen er saa stærkt stigende, ligger det for en væsentlig Del deri, at Hjælpekassen i Virkeligheden mange Steder paatager sig sociale Opgaver udenfor det egentlige Formaal, der er nedlagt i Loven. Jeg vil ikke sige, at det ikke maaske kan være praktisk at gøre noget saadant baade her og der, men det ligger nu en Gang udenfor Hjælpe-

kasselovens egentlige Formaal, som er udtrykt klart og tydeligt nok i Loven selv. Det er sikkert ogsaa ud fra en Frygt for, at man netop ude i Kommunerne skulde gaa ud i saadanne Opgaver, at man fra første Færd har villet fiksere det Beløb, som Staten skulde yde i Tilskud til Hjælpekasserne; og jeg vil raade det høje Ting til ikke at forlade dette Princip og ikke at gaa til det, som det ærede Medlem Hr. Hækkerup slog paa, at fastsætte Tilskuddet til en Trediedel af Hjælpekassernes Forbrug, og til heller ikke at gaa til at fordoble det fastsatte Beløb.

Det ærede Medlem Hr. Bindslev udtalte, at han ikke kunde gaa med til at fiksere Beløbet under det stærkt svingende Prisniveau. Jeg vil dertil sige, at det er jo en Grund, som man gennem en Aarrække ofte har kunnet fremsætte, men denne Grund kan ikke blive ved at være gyldig, efter at vor Økonomi nu er knyttet til Guidet og vi altsaa virkelig har faaet fast Bund under Fødderne med Hensyn til vor Pengeøkonomi. Dette skulde dog gerne betyde, at vi nu nogenlunde ved, hvor vi er henne, naturligvis bortset fra Smaasvingninger, som der alle Dage har været; men de store Spring, som Papirkronen i sin Tid kunde udvise fra Aar til Aar og fra Uge til Uge saa at sige, de maa nu sikkert være forbi; og derfor kan man ikke, synes jeg, med den Begrundelse sætte sig imod en Fiksering af Hjælpekassetilskuddet. Jeg vil gerne i Anledning af en anden Udtalelse fra det ærede Medlem Hr. Bindslevs Side fremsætte en enkelt Bemærkning. Han udtalte, at Nedsæringsforslagene, der er forelagt for Rigsdagen, vil virke omvæltende paa vor sociale Lovgivning, og — saa vidt jeg forstod det ærede Medlem — skulde saa deraf flyde, at Hjælpekasseloven paa en Maade skulde træde til og udligne disse Omvæltninger. Det kan jeg ikke give det ærede Medlem Ret i; jeg kan ikke se saadan paa det, at de Nedsæringsforslag, der er forelagt Rigsdagen, skulde virke omvæltende paa vor sociale Lovgivning. De virker i den Retning, som det jo er udtrykt mange Gange, at de netop skal virke, nemlig til at bringe Statens Udgifter i Overensstemmelse med den Pengeøkonomi, som vi nu er inde under; og det vil jo betyde en Nedsæring for dem, der skal modtage Hjælpen; men det vil ikke betyde en Omvæltning. Man maa vel nok kunne sige, at den Nedgang, der indtræffer under en stigende Kroneværdi, maa kunne bæres; for ellers har de Ydelser, som vor sociale Lovgivning i sin Tid blev fastsat til,